

Een rommelige tafel

In een klein dorpje niet ver van Jeroesjalajim woonde een aardig, vriendelijk echtpaar, Naäma en Sjlomo. Zij hadden geen kinderen maar wilden die wel dolgraag hebben.

Ieder jaar als het Pesach was, zaten ze aan een mooi gedekte sedertafel. Zij lazen de hagada en omdat er geen kinderen waren, zongen zij samen het manisjtana. Zij vertelden elkaar hoe het Joodse volk wegging uit Egypte, het land waar zij slaven waren en hoe zij op weg gingen naar het Beloofde Land. En dan dachten zij weer aan hun eigen reis nog niet eens zolang geleden van Jemen naar Jisraëel.

Als het tijd was om het afikoman te zoeken keken ze elkaar een beetje verdrietig aan want er zat geen kind aan hun tafel die kon gaan zoeken. Dus het ene jaar zocht Naäma en deed zij ook de deur open voor Eliahoe de profeet en het andere jaar deed Sjlomo dat.

Terwijl de jaren voorbij gingen werd de wens om een kind te krijgen steeds groter en ze vroegen er vaak om in hun gebeden.

Weer werd het Pesach en toen ze aan de mooi gedekte sedertafel zaten keek Naäma verdrietig naar Sjlomo. 'Zullen we hier ooit met onze kinderen zitten, denk je echt dat we ooit nog een kind krijgen?'

'We moeten erop vertrouwen dat God ons niet vergeet,' antwoordde Sjlomo. En juist op dat moment werd er op de deur geklopt. Verbaasd stond Sjlomo op en ging kijken wie daar was. Bij de deur stond een oude marskramer (rondtrekkende koopman).

'Kom binnen, kom Pesach met ons vieren,' zeiden Naäma en Sjlomo in koor.

Blij maakten zij plaats aan tafel voor de vreemdeling. Eindelijk konden zij de mitswa *hachnasat orchiem*, gasten ontvangen, doen. Dit zou toch een fijne seder worden. De oude man zat samen met Sjlomo en Naäma aan tafel, hij zong alle sederliedjes mee en had ook veel mooie verhalen te vertellen. Sjlomo en Naäma vonden het fijn hun gast aan tafel te hebben en hun matses en bekers wijn met hem te delen. Ze waren dan ook teleurgesteld toen hij opstond om weg te gaan.

'Blijf slapen, blijf morgen ook nog bij ons,' nodigden zij hem uit.

'Het spijt me, ik moet verder,' zei de oude man, 'Dank jullie wel voor de gastvrijheid ik zal de Eeuwige vragen of ik jullie volgend jaar Pesach weer mag bezoeken en ik zal Hem ook vragen of jullie sedertafel dan lekker rommelig mag zijn' en met die woorden vertrok hij.

Sjlomo en Naäma keken elkaar verbaasd aan. Wat was dat nu voor wens van de marskramer. Zij hadden hem gastvrij ontvangen en nu wenste hij dat zij volgend jaar een rommelige sedertafel zouden hebben. Wat onaardig, zij deden juist altijd hun best de sedertafel zo mooi mogelijk te maken.

In het jaar dat volgde vergaten zij de onvriendelijke woorden van de oude marskramer. Het werd een jaar van vreugde want Naäma kreeg eindelijk een baby. Wat waren zij en Sjlomo blij. Drie maanden voor Pesach werd hun zoon Etan geboren.

Erev Pesach zaten Naäma en Sjlomo zoals altijd aan hun sedertafel te zingen, uit de hagada te lezen en verhalen te vertellen. Maar deze keer was er Etan die tevreden blub geluidjes maakte, die gevoed moest worden en een boertje moest doen en die gewiegd en geknuffeld moest worden. Hun tafel was daarom natuurlijk mooi gedekt maar wel een stuk rommeliger dan vorige jaren.

Toen ze manisjta zongen keken ze elkaar lachend aan, over een paar jaar zou Etan de vier vragen stellen. Op dat moment werd er hard op de deur geklopt.

Sjlomo deed de deur open en zag een oude marskramer staan. Hij herkende hem meteen als de oude man die vorig jaar voor hun deur had gestaan.

'Kom binnen en wees weer onze gast,' zei hij terwijl hij de deur wijd opendeed.

Naäma maakte ruimte aan tafel en terwijl ze dat deed, dacht ze opeens weer aan de woorden die de oude man vorig jaar had gezegd toen hij wegging: 'Ik zal de Eeuwige vragen of jullie sedertafel dan lekker rommelig mag zijn.' Dat was dus niet onaardig bedoeld nee het was een prachtige wens geweest want hun tafel was nu rommeliger maar dat kwam door Etan, hun zoon!

De hagada werd verder gelezen er werden matses gegeten en vier bekers wijn gedronken. Toen de seder bijna voorbij was en Sjlomo de beker voor Eliahoe inschonk, stond hun gast op. Hij bedankte Naäma en Sjlomo weer voor hun gastvrijheid en wenste dat Etan sterk en gezond zou opgroeien en net als zijn ouders mitswot (goede daden) zou doen. En zodra hij dat had gezegd, verdween hij. Pas op dat moment begrepen Sjlomo en Naäma dat hun gast niet een oude marskramer was geweest maar de profeet Eliahoe zelf.

Vrij bewerkt verhaal uit: 'Journeys with Elijah' van Barbara Diamond Goldin